

Giới thiệu Một Lần Gặp Gỡ

Một Lần Gặp Gỡ của tác giả Sói Xám Cánh Dài là câu chuyện ngắn xoay quanh cuộc tình của hai người bạn họ ngay từ khi lần đầu gặp nhau...

Câu chuyện giữa hai người có lẽ đã sớm bắt đầu nhưng cũng sớm kết thúc. Nàng cầu chúc cho anh sớm kiếm được một người thay thế như nàng nhưng...

Làm sao mà anh có thể tìm người một người khác như nàng chứ ? Mà cho dù có tìm được thì làm sao có thể coi người đó là cô ?? Câu chuyện tình của hai người họ không lẽ chỉ đến đây thôi sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trương Phác Ngôn ghét nhất bị người ta gọi thành Trương Phác Ngọc.

Đó là một cô nàng từ nhỏ đến lớn suốt ngày gặp rắc rối lại hay gây chuyện, nhưng lại là bảo bối được toàn bộ nhà họ Trương – đại gia tộc hàng đầu thành phố C cưng chiều nhất, cũng chính là em gái yêu dấu cùng cha cùng mẹ của Trương Phác Ngôn cô.

Trương Phác Ngôn ghét cô em gái này, nghiêm trọng đến độ ghét lấy tất cả những người thích con bé đó, ví dụ như gã đàn ông tuần tú trước mắt đang khiêu vũ cùng Phác Ngọc kia.

Hắn là Lý Ý, đến từ một gia tộc cách mạng có thể sánh ngang với nhà họ Trương, người này vốn là ngôi sao trẻ nhất trên đàn chính trị của thành phố C, mới ngoài ba mươi đã đứng trên vị trí quan trọng, quả đúng là có quyền có thế.

Tuy trong lòng thâm so bì, chán ghét này nọ, nhưng nét mặt Trương Phác Ngôn vẫn thản nhiên thông dong như trước, cô ngồi ngay ngắn tại vị trí sáng sủa nhất, dần dà những người đến mời khiêu vũ ngày càng nhiều, Phác Ngôn phiền chán không chịu nổi, màn biểu diễn tức cười vụng về của Phác Ngọc cũng xem đủ rồi, vì thế cô lạnh lẽo đứng dậy rời khỏi sàn nhảy.

Lúc vui vẻ tạt qua phòng khách nhỏ, đôi nhảy ấy cũng vừa khéo dời sang đây, đứng bên khung cửa sổ sát vách được chạm trổ theo phong cách cổ kính đáng yêu, Trương Phác Ngôn nghe thấy thanh âm trầm thấp lại dịu dàng của Lý Ý: “Em tên gì?”

Phác Ngọc khẽ lão đảo —— trên ông quần hần chùng chất dầu gầy cô nhóc giẫm lên, cô nhóc nào dám nói sự thật? Ngay tức khắc giọng nói trong trẻo không hề do dự cất lên, “Em là Trương Phác Ngôn —— Ngôn trong Ngôn Tiểu Yến Yến [1]!”

Lý Ý khẽ “ừm” một tiếng, thoáng theo ý cười.

Từ nhỏ đến lớn, Phác Ngọc nói dối tên họ sau khi gặp sự cố cũng không phải là lần đầu tiên, Trương Phác Ngôn từ lâu đã chẳng còn muốn đối chất tranh cãi với cô ta, nhưng lần này, chỉ với một tiếng “ừm” khẽ khàng của người kia, cô nghe xong, không biết vì sao, ngay lúc ấy chỉ muốn xông ra đó đối chất tại trận một phen.

Bước chân bắt giắc ngừng lại.

Trương Phác Ngôn nhìn qua những khe hoa bằng gỗ lim được trạm trổ tinh xảo, ngọn đèn nơi sàn nhảy vẫn ảm áp nhường vậy, công tử phong lưu dịu dàng như ngọc, nụ cười còn khiến người ta đắm say hơn cả ngọn gió xuân mới tràn mình vào đêm kia.

**

Ngày hôm sau, nhà họ Lý lập tức nhờ một vị lão tướng có mối giao tình với cả hai nhà, trình trọng tới cửa làm mai.

Vị lão tướng này là chiến hữu già của tổng tư lệnh Trương, quyền cao chức trọng, bình thường đối nhân xử thế rất chính trực nghiêm minh, nhưng lúc này nhắc đến Lý Ý, lại hiếm khi thấy thao thao khen ngợi không thôi, cuối cùng đành cho hắn tám chữ: Tuổi trẻ hứa hẹn, tiền đồ thênh thang.

Lão tướng cười tùm tùm nhìn Trương Phác Ngôn, bỗng nói: “Phác Ngôn, cháu từ nhỏ đã chín chắn, bác thấy mấy thanh niên đồng lứa với cháu, tính ra chỉ có thằng nhóc nhà họ Lý còn có thể xứng đôi.”

Mọi người nghe vậy đều cười, Trương Phác Ngôn cũng tự nhiên phóng khoáng khẽ mỉm cười.

Tiếp đó mấy bậc bệ trên muốn bàn một vài chuyện cô không tiện góp mặt, bèn lạnh lợi đứng dậy rời đi. Lúc lên lầu, lần vẩy dài dài tao nhã nâng trong tay, xinh đẹp tựa như cánh bướm lay động.

Chỉ là cánh bướm cũng mỏng manh như vải vóc, bị những ngón tay thon dài ấy nắm chặt, đã lặng lẽ thay đổi dáng hình.

Lão tướng vừa đi khỏi, Trương phu nhân vội vã chạy lên lầu. Khi bà đẩy cửa bước vào, Phác Ngôn đang ngồi trước gương trang điểm, cầm một chiếc lược ngọc mượt mà, tỉ mỉ chải mái tóc dài mềm mại.

Trương phu nhân ngồi xuống bên giường, cười đến sung sướng: “Phác Ngôn, con đã gặp Lý Ý chưa?”

Trương Phác Ngôn khẽ gật đầu, bình thản “dạ” một tiếng.

“Vậy con cảm thấy cậu ta ... thế nào?” Trương phu nhân quan sát vẻ mặt của con gái rượu trong gương, dè dặt hỏi.

Chiếc lược ngọc trong tay Phác Ngôn bỗng khựng lại.

Em gái Phác Ngọc tuy tuổi hầy còn nhỏ, nhưng đã định với người ta rồi, Tần Uẩn vốn được coi như con rể, là một nhân vật nổi trội có một không hai trên thương trường thành phố C, đối với Phác Ngọc vừa gặp đã yêu, tình cảm sâu đậm.

Vì Tần Uẩn là con trưởng nên một năm nay nhà họ Tần lúc nào cũng thúc giục mau chóng bàn việc hôn sự, mà nhà họ Trương, bởi trên Phác Ngọc vẫn còn Phác Ngôn chưa tính kết hôn, cứ chần chừ lần lữa mãi.

Tâm tư của mẹ, Trương Phác Ngôn hiểu rất rõ.

Nhưng nhớ tới cậu em rể Tần Uẩn, gần như ngay lập tức, trước mắt cô lại một lần nữa hiện lên nụ cười tựa gió xuân ấy thổi qua.

Trái tim bỗng kết một tảng băng, mỏng manh đè nén ngọn sóng trào dâng nơi tận cùng trái tim.

Mà rìa băng mảnh ấy, sắc bén như dao, cắt vào lồng ngực cô, vừa buốt giá lại vừa đau đớn.

“Rất được,” Ngón tay cô khẽ động, lại tiếp tục chậm rãi chải mái tóc đen nhánh, “Con gà.”

**

Lý Ý quả không hổ là thiên tài chính trị hiếm có, kiểm soát cảm xúc có thể nói không chê vào đâu được.

Lúc được thông báo người trước mắt đây mới là Phác Ngôn của Trương gia, Trương Phác Ngôn quan sát biểu cảm của hắn hết sức chăm chú, không hề chớp mắt, nhưng chỉ thấy sắc mặt hắn chẳng mấy may biến đổi, trái lại ý cười trong đáy mắt càng đậm hơn mấy phần.

Phác Ngôn tức thì khẽ cười nhạt trong lòng.

Đâm lao thì phải theo lao sao?

Hay là... có còn hơn không?

“Phác Ngôn?” Lý Ý phát hiện vị hôn thê của hắn thường hay thất thần đương lúc hắn vui vẻ cười mỉm, “Đang nghĩ gì vậy?”

Tháng hai ở thành phố C đã có sắc xuân, nhưng ngọn gió vẫn còn mang hơi lạnh, hắn cởi áo khoác ngoài trùm lên vai cô, nhân tiện rất tự nhiên kéo cô vào trong lòng.

Chiếc cằm với đường cong duyên dáng của hắn tì lên thái dương, Trương Phác Ngôn không tiện ngăn đầu, nghiêng mặt “hử” một tiếng, “Anh nói gì cơ?”

Lý Ý ngừng lại, “Anh vừa hỏi em: Hôn lễ của chúng ta định vào tháng sau, được không?”

Cô im lặng, thật lâu sau mới khẽ cười, “Ý anh thế nào?”

Hắn vươn tay chỉnh chỉnh cổ áo cô, “Anh tất nhiên là... càng nhanh càng tốt.”

Bốn chữ cuối cùng hắn nói rất nhẹ, mang theo chút ý nhị tinh tế nào đó, phức tạp đến độ khiến cô mơ hồ chẳng rõ.

Cô ngẩng đầu nhìn trong mắt hắn, hắn lại có phản mắt tự nhiên mà lảng tránh.

Tận đáy lòng Trương Phác Ngôn bỗng có một cảm giác mất mát quanh hiu chẳng nói nên lời.

Ngay cả ngọn gió xuân này cũng thêm tê buốt, chiếc áo khoác bó chặt lấy cơ thể, cô lặng lẽ ôm hai tay một mình bước về phía trước. Nghe tiếng bước chân hắn đuổi theo, cô dừng lại.

“Anh nghĩ thế thật sao — Anh còn rõ hơn em, gia đình của chúng ta đã định trước thì cuộc hôn nhân giữa chúng mình cũng dễ dàng hơn những đôi nam nữ khác, đồng thời lại càng khó khăn hơn. Lý Ý, anh nghĩ kỹ đi, em không phải là người dễ sống chung.”

Lời của cô, tựa như men rượu đã ủ rất lâu, lại tựa như nỗi ưu tư nhất thời, buột miệng thốt ra. Lý Ý đã nhiều năm quan hệ thành thạo giữa đủ mọi loại tâm tư mưu đồ, nhưng lúc này đây chẳng có cách nào hiểu nổi ý tứ trong câu nói của cô.

“Anh tất nhiên là thật.” Khoảnh khắc hần trả lời cô, dịu dàng mà kiên định, “Rất thật.”

Trương Phác Ngôn lẳng lẳng nhìn hần trong sắc xuân giá buốt, thật lâu về sau đêm cũng đã buông xuống, giữa những tia sáng lúc ẩn lúc hiện, cô chợt dời tầm mắt, nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp lại thoáng theo chút ý vị mơ hồ.

“Là thật thì tốt — nghe anh vậy, định tháng sau đi.”

**

Ngày ấy kết hôn, hần uống say mềm.

Mọi người khiêng hần vào phòng hi, với nụ cười lạnh nhạt mà đúng mực của Trương Phác Ngôn, tất cả đều chạy trời chết, đừng nói đến náo động phòng, ngay cả lướt qua cũng chẳng dám bước.

Nửa người tân lang lẩn nhào xuống giường, trong men say, nhắm mắt khẽ gọi: “Phác Ngôn, Phác Ngôn.”

Trương Phác Ngôn nhìn hần đầy thương hại, trong lòng biết rõ hai tiếng “Phác Ngôn” hần gọi kia, cũng chẳng phải là mình đang đội mũ phượng khăn hi lúc này đây.

“Phác Ngôn...” Hần vẫn không buông tha.

Trương Phác Ngôn bước đến trước mặt hần, cúi đầu tỉ mỉ ngắm nghía, muốn nhìn ra chút xíu chân thật trên gương mặt người đang say. Nhưng nét mặt hần chẳng hề lộ chút sơ hở, trái lại còn dịu dàng đến vô cùng.

Cô vuron tay nâng mặt hần.

“Chỉ gặp nhau có một lần thôi, khó quên đến vậy sao?” Trương Phác Ngôn thấp giọng thì thào hỏi.

Im lặng hồi lâu, trái tim cô dần dần nguội lạnh, lại chẳng ngờ người đang nhắm mắt kia đột nhiên vuron tay, ôm lấy cô một cách chuẩn xác.

Cô ngã sấp lên người hần, hai người thoáng chốc đã cách nhau rất gần.

Lý Ý từ từ mở mắt, đôi mắt ấy đã từng vì Phác Ngọc mà tựa như làn gió xuân đắm say, lúc này lại sáng rõ như vì sao duy nhất trong đêm đen vô bờ.

“Một lần là đủ,” Giọng nói hần rõ ràng, ánh mắt sáng quắc, “Suốt đời khó quên.”

Phác Ngôn hít một hơi, sững sờ ngây ra tại chỗ. Hần lại cười, đột nhiên xoay người đè xuống, hơi thở đàn ông phảng phất men rượu tinh khiết thơm nồng, nhất thời ào đến bao trùm lấy cô. Trương Phác Ngôn vô thức giãy giụa, lại bị hần dễ dàng đè lại. Hần cười rất vui vẻ, trong con ngươi đen láy như mực phản chiếu hình ảnh của cô, đôi gò má xinh đẹp tựa như hoa đào rơi đỏ thắm say trong gió xuân.

“Em đã gả cho anh rồi.” Hần khẽ hôn lên trái táo đỏ mọng xinh đẹp trên đôi má cô, nụ cười ấy dường như có thể được miêu tả với hài lòng mỹ mãn, “Phác Ngôn, anh thật sự rất vui.”

—***—

[1] Ngôn Tiểu Yến Yến: nói nói cười cười, hòa nhã dịu dàng

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thanh niên Lý Ý đặc chỉ, đã là nhân vật có ảnh hưởng lớn trong cả gia tộc, bởi vậy Trương Phác Ngôn tuy là nàng dâu mới, nhưng các cô con gái con dâu lại đi nịnh bợ cô, không ai dám tỏ thái độ với cô.

Thậm chí cả cha mẹ của Lý Ý, cũng rất khách sáo với cô con dâu này, quan tâm đến ngày đầu tiên tân hôn vất vả của cô, hai ông bà bèn tránh sang khu biệt thự, dành hẳn cả ngôi nhà lớn nhường vậy cho đôi vợ chồng mới cưới ở với nhau.

Đối với việc này, Phác Ngôn hơi thấy bất an, nhưng Lý Ý thì trái lại, cực kỳ hài lòng, “Không phải rất tốt sao? Em cũng thoải mái hơn.”

Sáng tinh mơ thoảng hơi lạnh của đêm xuân tươi đẹp đáng yêu đến thế, cô vợ mới của hắn mỗi ngày lại phải chạy đến phòng bố mẹ chồng thỉnh an, để hắn một mình thức dậy, đúng là có chút cô đơn nuôi tiếc!

“Em cảm thấy ba mẹ hình như... không thích em lắm thì phải.” Phác Ngôn ngẫm nghĩ một lát, bèn lên tiếng.

Lý Ý nghe vậy bỗng như rụng mảy, “Phác Ngôn, em nhạy cảm quá.”

“Thật không?”

“Thật.” Hắn thản nhiên khẳng định, “Ai lại có thể không thích Phác Ngôn của anh?”

Có lẽ giây phút này đương là khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày, ánh nắng ấm áp mà không mất đi nét dịu dàng, vừa khéo bữa sáng trên bàn ăn đều là những món cô yêu thích, nhất thời tâm tình Trương Phác Ngôn trở nên rất tốt, thấy hắn đang vươn tay muốn lấy tờ báo trước mặt cô, cô bèn tiện tay cầm lên, đưa cho hắn — Bàn tay của Lý Ý đột nhiên khựng lại.

Được quan tâm lại vừa mừng vừa lo.

Thật vậy, đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời, Lý Ý nếm phải mùi vị được quan tâm vừa lo vừa mừng.

“Sao thế?” Cô vờ như không biết, cố ý giả bộ hoài nghi nhìn về phía hắn.

Lý Ý đương nhiên chẳng nói gì, chỉ lắc đầu, nhưng khóe miệng lại không nín được khẽ cong lên.

Sau hôm đó Trương Phác Ngôn vẫn tỏ ra như bình thường. Nhưng cô không hề biết, chỉ một động tác nho nhỏ ấy của mình, lại khiến cho các thư ký riêng của cả tòa nhà tập trung lại một chỗ, tay mỗi người cầm một bản “Báo sớm thành phố C”, ra sức nghiên cứu cặn kẽ, nghĩ đủ mọi cách cũng chẳng thể hiểu nổi — không có tin tức quan trọng nào! Cũng không có bất cứ chỉ thị nội dung hội nghị nào, rõ ràng chỉ là một tờ báo sáng bình thường... nhưng tại sao thủ trưởng cứ cầm trong tay cả ngày, ngay cả giữa hội nghị thường kỳ cũng không quên giờ ra ngâm cứu nhỉ?

**

Công việc của Lý Ý rất bận, trước tuần trăng mật hắn đã tìm đủ mọi cách xê dịch một số việc, cùng cô ra ngoài dạo một vòng, sau khi trở về, công việc chồng chất như núi, ngày càng bận rộn hơn.

Trương Phác Ngôn từ nhỏ đến lớn đã quen với cảnh ba mình và anh trai như vậy, đối với việc hắn có thể trở về nhà mỗi ngày cùng cô ăn một bữa cơm, ngủ ở nhà vài tiếng, cũng thán phục ngưỡng mộ không thôi.

Còn Lý Ý thì trái lại, trước sự rộng lượng của vợ yêu lại có phần không yên lòng.

Kết hôn được mấy tháng, có một ngày, trong bốn mươi phút giữa hai cuộc họp, hắn vui vẻ chạy về nhà.

Lý phu nhân lúc ấy đang phơi nắng ngoài hoa viên, tiết trời đương vào đầu thu khi ánh dương xế chiều tình khôi nhất, cô ngồi dưới giàn hoa, nhàn nhã ngắm những bông hoa xen kẽ. Hắn đứng dưới mái hiên ngẩn ngơ ngắm đến mấy phút, ổn định lại hơi thở, nhẹ nhàng bước đến ôm lấy cô từ phía sau.

Tâm tình cô rất tốt, ngoảnh đầu mỉm cười với hắn.

“Phác Ngôn,” Hắn hôn lên tóc mai của cô, “Lúc em ở một mình vui hơn, hay là ở bên anh?”

“Thế nào cũng được.”

“Hửm?” Đáp án này khiến khẩu khí hắn chẳng tốt chút nào.

“Hôm nay anh không bận à?” Cô lạnh lẽo sang chuyện khác.

“Không bận. Có cần anh dạo phố cùng em không?” Hắn ngửi mùi hương thơm mát trong mái tóc cô, uể oải mà lại hăng hái hỏi cô.

“Hôm qua mới cùng tụi Khả Khả đi dạo phố.” Cô khẽ ngửi nhành hoa trong tay, nở nụ cười xinh đẹp, quay đầu nói đùa với hắn: “Em chẳng cần anh có ý làm cho em điều gì cả — nếu phải nói, có lẽ chỉ cần anh tăng mức chỉ tiêu trong thẻ phụ của em lên một bậc là được ha?”

Câu nói đùa của cô gái nhỏ mới kết hôn, uyển chuyển hàm súc lại nũng nịu đáng yêu. Lý Ý nhún nhún, nhìn không nổi đen đầy mặt, khom lưng bẻ cả người cô lên, xoay người bước nhanh về phía phòng ngủ.

Phía trước có một cậu lính cần vụ bước tới, vốn định đến để nhắc hắn sắp đến lúc cuộc họp bắt đầu, phải đi thôi, nhưng thấy cảnh tượng này, bèn hồ nghi rồi xoay người về phía sau, thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Lý Ý làm như không thấy, Trương Phác Ngôn than một tiếng nhỏ xíu, ôm mặt vui vào lòng hắn, “Thả em xuống mau! Anh rút cuộc muốn làm gì thế hả?!”

Lý Ý cúi đầu, hừ nhẹ bên tai cô: “Anh muốn cùng em thảo luận một chút về — vấn đề ‘nhu cầu’.”

Phác Ngôn thoáng chốc đỏ bừng mặt. Giờ vẫn là ban ngày ban mặt, hướng hồ tối qua và sáng nay đều đã... Véo tay hấn tỏ ý kháng nghị, không ngờ Lý Ý vốn vẫn kiềm nén được, lại bị hành động này đánh bay hết, vừa bước vào phòng ngủ đã đề cô ra sau cửa...

Chỉ một lời bông đùa thế thôi, chưa đến mấy ngày sau, Lý Ý quả nhiên đã nâng mức chi tiêu trong thẻ phụ của cô lên một con số kinh hoàng.

Đến lúc uống trà chiều, mấy cô bạn cứ ngưỡng mộ trêu chọc cô: “Phác Ngôn, lúc nào mà cậu cãi nhau với thủ trưởng nhà cậu ý, xong là có thể quét thẻ cái roet rồi lái trực thăng chạy về nhà mẹ đẻ cũng được đấy!”

Trương Phác Ngôn cười cười, nhận lại chiếc thẻ bồi bàn đưa tới, chẳng nói chẳng rằng.

Nhưng tiếp đó, không biết vì sao, ngay cả tách cà phê đen cô nhắm cũng trở nên ngọt lịm vô cùng.

**

Nháy mắt đã sang mùa xuân năm thứ hai, cũng đã đến lúc em gái Phác Ngọc đi lấy chồng. Hôn lễ ngày ấy, Lý Ý hoãn tất cả công việc lại, cùng Trương Phác Ngôn đến nhà họ Trương đưa dâu.

Suốt dọc đường ngồi trong xe, hai người chẳng ai nói câu nào, Phác Ngôn chán nản cầm lấy món quà cưới cô đích thân chuẩn bị, tùy hứng mân mê nghịch nghịch trong tay.

“Phác ngôn, lưu ý một chút.” Chiếc xe hơi lắc lư, hấn vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng cất tiếng nói với cô.

Lưu ý cái gì? Tâm lòng của hấn sao? Trương Phác Ngôn khẽ khựng tay lại, cũng chẳng nói gì.

Đúng lúc chiếc xe dừng lại, cô giờ tay đẩy cửa xe, cặp cầu thủy tinh đắt tiền hiếm có, cộng với chiếc hộp cùng rơi xuống mặt đất, vỡ thành muôn vàn mảnh nhỏ.

Lý Ý bước xuống xe, chỉ hơi nhú mảy trước cả sàn toàn mảnh thủy tinh vỡ. Trương Phác Ngôn đứng một bên bình tĩnh chờ hấn nổi giận, nhưng hấn lại chỉ lắc đầu, dặn thư ký đi cùng lập tức chuẩn bị một món quà khác.

“Minh vào thôi.” Hấn dặt tay cô, cô lại quay người đi.

“Phác Ngôn!” Hấn thấp giọng gọi cô lại, giọng điệu ân cần.

Phác Ngôn ngoảnh đầu, cách hấn không xa, mang một thần sắc xa lạ mà trước giờ hấn chưa từng thấy, bình tĩnh nhìn hấn, trong khoảnh khắc đó, cô chậm rãi lên tiếng: “Tào tri kim nhật, hà tất đương sơ.” [1]

Con giận trong lòng Lý Ý bỗng trào lên, nhưng trên mặt lại càng điềm đạm: “Đây chính là lời anh muốn nói với em.”

Sắc mặt Trương Phác Ngôn bỗng biến đổi, trước ánh mắt dõi theo của bao người, dấn sức vùng tay hấn ra.

Cô dâu hôm nay chẳng hề giống Trương Phác Ngôn xưa kia từ chối người ta thẳng thừng, bên thông gia thân nhau mấy đời ùn ùn kéo đến, giày vò đủ kiểu, náo nhiệt vô cùng.

Chú rể Tần Uẩn che cho cô dâu nhỏ ở phía sau, một người ngày thường luôn điềm đạm thanh cao nhường vậy, lúc này đây lại bị tô son đầy mặt, tức cười mà nhếch nhác.

Nhưng cho dù có khó xử lúng túng bao nhiêu, gã từ đầu tới cuối vẫn một tay bảo vệ người phía sau, thi thoảng cô gái nhỏ Phác Ngọc ảm ức vươn đầu ra kháng nghị hai câu, gã vẫn dịu dàng mỉm cười ẩn cô nhóc trở lại.

Gã cười thật đẹp, trước kia vào lần kỉ niệm tròn 100 năm trường cũ, gã bị mọi người vây chặt, nở nụ cười tựa gió mát trăng thanh, Trương Phác Ngôn lần đầu tiên nhìn thấy đã vừa ý.

Thật ra nụ cười của Lý Ý cũng rất đẹp, nhưng bởi điều kiện công việc, thường thường không thể không bày ra một bộ mặt giả vờ từng trải, dần dà, những phút giây riêng tư cũng rất hiếm khi cười.

Rất ít, nhưng cũng không phải không có. Những khi ở bên cô, hấn lúc nào cũng mỉm cười, Phác Ngôn vẫn có thể nhớ rõ mỗi nụ cười của hấn: dịu dàng, thoải mái, chói mắt... Còn có, lần đầu tiên gặp nhau, nụ cười hấn dành cho em gái nhỏ Phác Ngọc nhà cô, nụ cười xinh đẹp ấy còn khiến lòng người đắm say hơn cả gió xuân.

Sự chán ghét mà cả đời này Trương Phác Ngôn dành cho Phác Ngọc có tăng lên, cũng chẳng bị được niềm đố kỵ với cô nhóc trong khoảnh khắc ấy.

Chuyện đến nước này, cũng không thể không thừa nhận, tất cả tương kế tựu kế, lập dị kỳ quái, chẳng qua cũng chỉ là ngụy trang — tình cảm Trương Phác Ngôn dành cho Lý Ý, là nhất kiến chung tình. [2]

Mọi người đều yêu Trương Phác Ngọc cũng chẳng sao cả, cô chỉ cần nụ cười đó mà thôi.

Chỉ đáng tiếc yêu cầu này quá xa xỉ, ngay cả tấm thẻ có mức tiền rất cao kia cũng chẳng thể mua nổi.

Trương Phác Ngôn ngẩn ngơ rơi lệ.

Khi ấy, Lý Ý đang đứng bên cạnh vợ, giữa đám người ồn ào, hắn lặng lẽ thay cô che khuất một khoảng tĩnh lặng, nhưng đến khi hắn vừa muốn vươn tay ôm lấy cô, lại thấy cô nghiêng mặt, trên sườn khuôn mặt xinh đẹp mềm mại ấy, thấp thoáng vệt nước mắt.

Nhìn theo tầm mắt cô vừa chuyển, Tần Uẩn đang cúi đầu dịu dàng hôn lên môi của Trương Phác Ngọc.

Lý Ý thu tay về, lặng lẽ nắm chặt thành quyền.

—***—

[1] Sớm biết có ngày hôm nay, xưa kia sao còn làm vậy.

[2] Yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trên đường trở về chẳng ai nói câu gì, về tới nhà Trương Ngôn đi thẳng vào phòng, hắn cũng lạnh nhạt bước theo sau, đến khi đóng cửa phòng lập tức giờ tay ra chặn, phát ra một tiếng “phập” vang dội, Trương Phác Ngôn quay đầu lại cau mày, không hề khách sáo, lạnh lùng quát với hắn: “Ra ngoài!”

Chưa từng có một ai dám nói với Lý Ý câu nào như thế, sắc mặt hắn tối sầm lại.

“Phác Ngôn,” Hắn nghiêng từng câu từng chữ, “Một vừa hai phải thôi!”

“Anh không có tư cách nói tôi!”

“Tần Uẩn thì có chắc?”

Hắn tự cho là mình hiểu rõ, cười nhạt.

Trương Phác Ngôn miễn cưỡng dằn lại sự kích động muốn giáng cho hắn một cái tát, cũng bật cười một cách lạnh nhạt: “Anh đúng là... vừa ăn cướp vừa la làng.”

Lý Ý nhếch khóe miệng, “Phác Ngôn, em thật sự nghĩ rằng tôi không biết chuyện quá khứ giữa em và Tần Uẩn sao?”

Trước kia Tần gia có ý muốn kết thông gia cùng Trương gia, nhưng nhà họ Trương có hai cô con gái, các bậc trưởng bối nhà họ Tần lại vừa ý Trương Phác Ngôn hơn — họ cần một người có thể gánh vác được vị trí nữ chủ nhân của cả gia tộc, chứ không phải là cô nhóc chẳng ràng thế sự – Phác Ngọc kia.

Nhưng Tần Uẩn quyết tâm không phải Phác Ngọc thì không lấy, ai cũng không lay chuyển được gã.

Tuy chưa bắt đầu đã kết thúc, cũng không mấy ai biết, nhưng đối với Trương Phác Ngôn, chuyện dĩ vãng ấy vẫn luôn trở thành vết thương lòng chẳng thể nào chạm tới.

Ngay tức thì cô hồn hên đẩy hắn ra, “Ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Trong con người của Lý Ý lập tức toát lên sắc lạnh lùng nghiêm nghị, nắm chặt tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng, hắn dễ dàng khống chế cô, không thể giãy giụa. Trương Phác Ngôn cảm hận, há mồm cắn, hắn cúi đầu tìm đến môi cô, gắt gao ăn vào trong miệng.

Hôn đến khi cô rơi lệ, hắn mới khẽ buông ra. Cúi đầu nhìn người con gái trong lòng lệ rơi như mưa, Lý Ý lúng túng hồi lâu, khàn khàn chậm rãi hỏi, “Phác Ngôn, anh phải bắt em làm thế nào mới được đây? Anh đối với em không tốt sao? Hay vẫn chưa đủ tốt?”

Trương Phác Ngôn lặng lẽ khóc, dòi tầm mắt không nhìn hắn.

“Nói đi,” Hắn không nhận được cúi đầu hôn cô tới tấp, đáng vẻ tui thân của cô khiến cho hắn hiếm khi đánh rơi mất sự bình tĩnh, “Em đã gả cho anh rồi, em còn muốn thế nào?! Em còn có thể làm gì nữa?”

Câu nói này lọt vào tai Trương Phác Ngôn, tưởng chừng như cửa vào tim! Cô gắng sức giãy giụa khỏi lòng hắn, trong hỗn độn cô bỗng giờ tay, những ngón tay được chăm sóc kỹ lưỡng vốn vẽ vạch lên hàm dưới của hắn, đầu tiên là một vệt trắng thật dài, dần dần ửng đỏ, sau đó máu tươi chậm chậm

róm ra từ nơi ấy...

**

Chiến tranh lạnh đầu tiên sau khi kết hôn, đã bắt đầu như vậy. Lý Ý vốn bận đến độ đất trời mù mịt, trước kia thường tìm đủ mọi cách dồn thời gian để trở về nhà ở bên cô, hiện tại lại cố ý tránh né, cả tuần Phác Ngôn cũng chẳng nhìn thấy hắn được một lần.

Không thấy thì không thấy, cô chẳng quan tâm!

Nhưng hết lần này đến lần khác, người ta không xuất hiện, trong nhà ở lúc nào ở chốn nào cũng có vết tích của hắn: mắc áo của cô trong phòng thay đồ, treo lên chiếc áo hắn đã thay, áo khoác trùm ra ngoài quần áo của cô, nhuộm lên quần áo một mùi hương, mặc lên người lại thấy toàn thân đều không thoải mái; trên bề mặt rửa mặt, dao cạo râu dùng xong không để lại chỗ cũ, còn đặt cạnh khăn mặt của cô, đợi đến khi cô rửa mặt xong đoạn lau khô, chớp mắt toàn là mùi hương nước cạo râu của hắn, vương vấn không rời, vô cùng đáng ghét;

Lại có một lần, cô uống nhầm một tách cà phê đen, trần trọc trở mình chẳng thể ngủ nổi, đến tận hừng đông, đương lúc do dự, cuối cùng nghe thấy âm thanh hắn lên lầu, cô lập tức bất động giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân dừng lại trước giường cô, thật lâu, chiếc gối hơi hơi lồm xướng, hơi thở nhẹ nhàng tựa lông vũ phả lên mặt cô.

Trương Phác Ngôn nhắm mắt nín thở bất động, khuôn mặt từ từ nóng lên.

Ngày hôm sau, Trương Phác Ngôn vẫn chẳng vui vẻ gì, nhưng đã không còn lạnh băng như trước, cậu lính canh vụ trong nhà vẫn kiên trì thăm dò ý tứ, lúc thấy cô đang thả hồn như vậy liền tục lên xuống cầu thang, cậu bèn lo lắng nhắc nhở một câu, “Phu nhân —— hôm nay thủ trưởng có một cuộc hội nghị trên truyền hình, đài truyền hình đang phát sóng trực tiếp đó ạ!”

Cô nghe xong, hờ hững “ừm” một tiếng, xoay người lên lầu, đóng cửa phòng lại rồi lập tức bật ti vi lên.

Quả nhiên, trong một đám người trung niên sắc mặt nghiêm nghị trên ti vi, người ngồi chính giữa chính là hắn, đang nhếch bờ môi với những đường cong tuyệt đẹp, chỉ là... trên chiếc cằm xinh đẹp ấy, dán một miếng băng urgo nom rất tức cười, giữa một đám người và hoàn cảnh như vậy, quả đúng là trông thấy mà giật mình.

Tắt ti vi, Trương Phác Ngôn lặng lẽ ngồi im trong chốc lát, đứng dậy gọi tài xế.

Bên này cô vừa ra ngoài không lâu, Lý Ý trong hội trường đã nhận được thông tin, hiện tại hội nghị mới tiến hành được phân nửa, hắn nhìn rồi lại nhìn, và gần như lập tức vẫn đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Bước ra từ đại sảnh hội nghị, đợi thang máy đến suốt ruột, hắn bèn chạy xuống men theo thang bộ, cảnh vệ ở cửa từ xa đã trông thấy hắn đến, hành lễ “pang” một tiếng, Trương Phác Ngôn đứng cách đó không xa chợt nghe thấy, lập tức nhìn về bên ấy.

Một cái chớp mắt, đã khiến Lý Ý nôn nao khó kiềm chế, trước mặt bao người bắt đầu chạy băng băng, trong con mắt kính ngạc của cấp dưới đang tới lui nơi sảnh tòa thị chính, hắn vội vã chạy đến trước mặt cô.

Ánh mắt của Trương Phác Ngôn hơi hoảng hốt, cũng có phần xấu hổ, đương lúc hắn đang thở hổn hển, trước ánh nhìn lom lom vui sướng vô hạn ấy, khuôn mặt dần dần ửng hồng, khẽ cúi đầu xuống.

“Cuộc họp kết thúc rồi à?” Cô cúi đầu khẽ hỏi.

Hắn không trả lời, chỉ nhìn cô đắm đắm, không hề chớp mắt. Trương Phác Ngôn bị hắn nhìn vừa xấu hổ vừa buồn bực, trong đầu gần như trống rỗng, lại không thể tìm ra nổi một câu để hỏi han, lòng dạ rối bời, ngẩng đầu lí nhí lại dữ dằn, “Sao anh lại đáng ghét như thế nhỉ!”

Lý Ý bật cười, trong lòng biết rõ ở nơi này không thích hợp, lại không tìm được vưon tay khẽ vuốt lên gương mặt của cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

Đã rất nhiều năm rồi chưa có cái cảm giác vui vẻ hưng phấn thỏa sức như vậy, hắn kéo tay cô bước ra ngoài, để lại một đám người đứng im như tượng gỗ trong đại sảnh ——

Vừa rồi... vừa rồi có phải người... mới nờ nự cười ấy... là thủ trưởng... của bọn họ không?!

Thủ trưởng biết cười sao?!

Thủ trưởng cũng biết cười thật sao?!

**

Tiểu biệt thắng tân hôn, Lý Ý quả thực giống như kẻ phát điên.

Phác Ngôn mặt đỏ bừng, cả người nhũn ra, ngay cả ngón tay cũng không cử động nổi, còn hắn dường như vẫn chưa thỏa mãn, dán lên lưng cô bắt đầu cọ xát, hơi thở gấp gáp, cười khe khẽ: “Xem ra em cũng rất nhớ anh.”

Phác Ngôn yếu ớt hừ một tiếng, thấp thoáng có ý không thêm để ý, hần lập tức sát lại gần hơn: “Lẽ nào không phải?”

Câu hỏi này, dù đáp án có phải hay không cũng đều mang lại kết quả giống nhau, Phác Ngôn bịt chặt miệng, không cho hần bất cứ cơ hội tận dụng nào.

Đáng tiếc cô vẫn quá xem thường độ vô sỉ của người nào đó — “Phu nhân không trả lời, vì phu chỉ có thể đích thân khám phá.” Hần nom nghiêm trang chừng chặc, mà lại đi làm cái chuyện chẳng đứng đắn nhất.

Phác Ngôn đẩy hần ra, trốn tránh hần, còn hần thì càng hăng hái.

“Mấy giờ rồi?” Mọi việc xong xuôi, Phác Ngôn nhào người trong đồng chăn gối lộn xộn, mệt mỏi rồi, yếu ớt hỏi người mới bình ổn được hơi thở phía sau.

Lý Ý vươn tay bật đèn, nhặt chiếc đồng hồ đeo tay rơi trên mặt đất lên xem, sau đó lại nằm úp lên giường ôm lấy cô, thỏa mãn khẽ ngâm nga: “10h40’.”

“...”

Làm liều gần mười tiếng đồng hồ!

“Mau dậy thôi!” Cô chống người dậy đẩy hần ra, lại bị hần đè xuống.

“Không!” Cực hiếm khi nào thấy hần bày ra vẻ mặt bất cần, cô vừa giận lại vừa tận hưởng cảm giác mới mẻ, bị đè chặt không thể cự quấy, bèn nhấc chân đá hần, không ngờ lại bị hần quán lấy.

Hai người đang đùa giỡn như hai đứa trẻ, cậu lính cần vụ khỏ sở chờ đợi ở bên ngoài, lúc này lại nhìn thấy ngọn đèn được bật sáng qua cửa sổ ở phía xa xa, vội vã chạy đến như được cứu mạng, kiên trì gõ cửa.

Đôi vợ chồng lăn lộn một vòng trên giường nhất thời dừng lại, Phác Ngôn đẩy đẩy hần, Lý Ý tuy không muốn đáp ứng, nhưng cũng biết lúc này nếu không phải chuyện gấp thì sẽ không có ai quấy rầy, vì vậy vô cùng miễn cưỡng đành phải tách khỏi người cô.

Mặc quần áo xong, hần sửa sang lại đôi chút, trước khi ra ngoài lưu luyến cúi người hôn cô: “Đợi anh quay về.”

“Vâng.” Cô khẽ khàng trả lời, dáng vẻ mềm mại đáng yêu sau khi được săn sóc tựa như một cái móng vuốt cào nhẹ lên lồng ngực của Lý Ý, hần không kìm được lại hôn cô tới tấp.

Hôn đến khi đầu óc cô choáng váng, hai mắt mờ màng, ngay cả mình cũng căng thẳng không chịu nổi, hần mới đành buông cô ra, bọc cô trong chăn một cách cẩn thận.

“Đừng xuống giường, lát nữa anh sẽ mang chút đồ ăn lên cho em.” Lướt qua khoe miệng cô, Lý Ý dịu dàng thì thầm.

Phác Ngôn vui phân nửa khuôn mặt vào trong chăn, chỉ để lộ một phần chiếc mũi thanh tú tron nhẵn cùng đôi mắt ra ngoài, ngượng ngừng khẽ gật đầu, lại vươn tay từ dưới chăn kéo kéo hần, bắt giác cất giọng non nớt: “Quay về sớm nhé.”

Lần đầu tiên Lý Ý biết được hóa ra cô cũng có dáng vẻ ngây thơ đến vậy, tâm trạng bỗng nhộn nhạo, bước chân càng chần chừ.

Vừa đẩy cửa ra, cậu lính cần vụ đã chạy lên trước, hành lễ, rồi nồn nóng báo cáo: “Ngài thủ trưởng muốn gặp ngài! Đã đợi ở thư phòng tầng trên khá lâu rồi ạ!”

“Ông ấy đến lúc nào vậy?” Lý Ý cau mày.

“Buổi... buổi chiều ạ.” Cậu lính cần vụ trẻ tuổi vừa nói vừa đỏ mặt.

Lý Ý trầm nghĩ lại phiền phức rồi, động tác đóng cửa bất giác cũng có phần gấp gáp, Phác Ngôn nằm trên giường nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy âm thanh đó, ngẫm lại thấy không an tâm, cuối cùng vẫn ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

“Ba, ba tìm con à?” Vừa bước vào thư phòng, Lý Ý đã cảm thấy bầu không khí có phần khác thường, ngay cả mẹ cũng ở đây, khẽ ra hiệu với hần, hần bèn quan sát sắc mặt của ba một cách tỉ mỉ, quả nhiên tình hình rất nghiêm trọng.

“Ba?” Hần bình tĩnh ngồi xuống.

“... Cài cúc áo của anh lại đi, rồi hãy nói chuyện với tôi.” Lý Kiến Nghiệp cực kỳ giận dữ nói xong câu này, tay đặt trên bàn đọc sách, trên mu bàn tay đã hằn rõ những gân xanh.

Lý Ý vội vàng cài lại cúc áo sơ mi, che đi những dấu vết đỏ hồng mờ ám mới xuất hiện trên cổ.

Lý Kiến Nghiệp nhắm mắt, khống chế cơn giận, ráng bình tĩnh ôn hòa lên tiếng hỏi: “Hôm nay anh đã làm cái gì thế hả? Ông Vương này vừa gọi điện cho tôi, nói anh đã bỏ đi ngay giữa hội nghị, không biết đi đâu.”

“Quả thực là có chuyện rất quan trọng ạ.” Lý Ý giật giật khóe mắt, hơi cúi đầu nói.

Lý Kiến Nghiệp không nhịn được lại nổi giận, vỗ mạnh lên bàn, dùng lực khá lớn, ngay cả nghiên mực trên bàn cũng nảy lên theo.

“Hỗn xược! Đó là hội nghị cấp bậc thế nào hả! Thế mà anh cũng dám coi thường! Đúng là quá bất cần!”

Lý Ý trầm xuống, “Ba, ba đừng kích động, chú ý sức khỏe.”

“Sống lâu thì có cái ích gì?! Không bằng sớm có ngày cũng bị anh làm cho tức chết!”

Mẹ Lý Ý nghe những lời không may ấy, lập tức quở trách ho một tiếng, Lý Kiến Nghiệp nhìn bà, lại nổi giận đùng đùng trợn mắt lườm con trai, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế cơn giận lại, bình tĩnh hơn một chút.

“Ngay từ đầu tôi đã nói với anh, hai cô con gái nhà họ Trương kia, vừa kiêu ngạo lại được nuông chiều.” Ngừng một lát, ông tiếp tục nói một cách ân ý: “Phác Ngôn, cô bé này thực sự rất ưu tú, nhưng phụ nữ ưu tú thường kéo theo cách hành xử rất mạnh mẽ: cao ngạo, thích khoe khoang, không coi ai ra gì! Nhà chúng ta như vậy, hơn nữa với thân phận hiện tại của anh, cả địa vị sau này, nên lấy một đứa khôn khéo, biết nghe lời —”

“Ba!” Lý Ý lạnh lùng ngắt lời ông, sắc mặt đã không còn vui vẻ, “Hiện giờ ba nói những lời này là có ý gì?”

Mẹ Lý Ý đứng bên cạnh thấy hai cha con sắp có mâu thuẫn, vội vàng nói giúp một câu để xoa dịu không khí: “Lúc đầu chị hai chỉ cô con gái nhỏ nhà họ Trương cho Lý Ý xem, cũng không nói rõ tên họ, chỉ nói đó chính là con gái út nhà họ Trương... Con bé nhất thời căng thẳng nói năng cũng không rõ ràng, nên nhầm mất tên mình, cũng không thể trách Lý Ý cầu hôn nhầm người.”

Lý Kiến Nghiệp tức giận bùng bùng hừ một tiếng.

“Nhưng con cũng quá qua quýt, chuyện chung thân đại sự, sao có thể đâm lao đành phải theo lao được?” Mẹ hần dịu dàng nói với Lý Ý, “Khi đó nhà họ Tần cũng chưa chính thức mang sinh lễ đến, chúng ta cứ giả như không biết, giành trước một bước, người khác cũng không thể nói được gì!”

Bởi vì ba hần vẫn trầm mặc ngầm thừa nhận, nên mẹ hần lại càng được nước tiếp tục kể lể mấy chuyện đại loại như Phác Ngôn không bằng Phác Ngọc.

“Mẹ đừng nói nữa.” Lý Ý ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn mẹ mình, ánh mắt chân thành, “Con cảm thấy Phác Ngôn rất tốt, vô cùng tốt.”

Lý Kiến Nghiệp cười nhạt, ánh mắt sắc bén lướt qua chiếc cổ và vết sẹo chưa lành trên cằm của con trai, “Anh, cảm, thấy, con, bé, rất, tốt?”

Mẹ hần nhìn lại, chột thờ dài: “Hồi đầu khi Phác Ngôn mới bước chân vào cửa, ba mẹ cũng rất thích con bé. Là bậc làm cha làm mẹ, cũng chỉ hy vọng con trai mình được hạnh phúc, ba mẹ rước con dâu về là để bảo đảm cho cuộc sống của con được vừa lòng, sự nghiệp như ý, nhưng giờ con xem, con với nó, nếu có gần gũi khăng khít, thì chính sự cũng vứt hết sang một bên, nếu có giận dỗi long trời lở đất, thì cũng sút đầu mẻ trán... Con trai, thực sự mẹ không nhìn ra nổi cô con dâu này có điểm nào tốt đẹp cả.”

Nàng dâu mà bọn họ cần phải là một cô búp bê xinh đẹp, còn Phác Ngôn không chỉ có tính cách độc lập, lại quá có chủ kiến.

Lý Ý chậm rãi đứng dậy.

“Mẹ, trước tiên, có một điểm quan trọng nhất cũng là điểm cơ bản nhất, mẹ nói sai rồi — Lấy Phác Ngôn, hoàn toàn không phải là chuyện ba mẹ cưới con dâu, mà là con cưới vợ. Mẹ, cô ấy là Lý phu nhân được cưới hồi hoàng hôn, cũng giống như mẹ vậy.” Câu này hần nói rất từ tốn, từng chữ từng chữ, khiến sắc mặt mẹ hần càng trắng bệch.

Hần vẫn không hề ngừng lại: “Có lẽ ba mẹ coi trọng sự cống hiến và giá trị giữa con và Phác Ngôn đối với gia tộc hơn, nhưng thứ mà con và cô ấy coi trọng, chính là đôi bên. Chuyện cưới nhầm người này, về sau dù có là nửa chữ con cũng không muốn nghe thêm một lần nào nữa.”

Lão gia cùng phu nhân thế hệ trước của nhà họ Lý, đột ngột cùng biến sắc.

Lý Kiến Nghiệp ngay cả tức giận cũng tạm thời quên mất, nhìn vào trong mắt của con trai, ngoại trừ kinh ngạc cùng thất vọng, còn mang theo một nỗi mất mát “ngày hôm nay cuối cùng cũng đã đến”.

Mà khoảnh khắc này Lý Ý dường như vẫn bình tĩnh vững vàng, trong lòng cũng không hề dễ chịu, lời quở trách ngầm ngầm của ba mẹ cùng sự bất đắc dĩ và mệt mỏi, lại không thể không nhượng bộ, bỗng khiến hần cảm thấy thật cô độc.

Bao lâu nay hần vẫn luôn duy trì bộ mặt giả dối ấy, tựa như đôi cánh chưa trưởng thành, vẫn không đủ để chống lại ba mẹ. Thứ biểu hiện giả tạo này vẫn

luôn tồn tại giữa hắn và ba mẹ, khiến hắn tạm thời có thể đẩy lùi nỗi cô độc mà quyền lực địa vị cùng mang lại — Ba mẹ hắn dù chưa bao giờ mang lại cho hắn cảm giác bầu bạn theo một ý nghĩa chân chính, nhưng sự ràng buộc của họ, trên một mức độ nào đó, cũng có thể coi như một loại bầu bạn.

Mà hiện tại, vì Phác Ngôn, hắn đã bóp nát cái mặt nạ ấy.

“Con xin lỗi.” Giọng nói trong trẻo lạnh nhạt của Trương Phác Ngôn vang lên phá vỡ sự im lặng tưởng chừng ngăn ngòi mà đã xoay vần thế sự, Lý Ý kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, quả nhiên cô đang đứng bên cửa thư phòng, dường như đã đứng ở nơi ấy rất lâu, tay vịn lên cánh cửa, các đốt ngón tay vì dùng lực mà trở nên tái nhợt.

“Con xin lỗi vì đã quấy rầy một chút —” Cô đẩy cửa bước vào, đi đến trước mặt ba mẹ chồng đang ngơ ngác nhìn nhau, “Con không hề có ý nghe trộm, nhưng đã nghe rồi, cũng không thể làm như không biết. Khiến Lý Ý bị thương là lỗi của con, tính tình giận dữ cũng là con sai. Con đâu mà ba mẹ muốn, toàn tâm toàn ý hỗ trợ cho Lý Ý, có lẽ không phải là con, con thực sự không thích hợp.” Cô chậm rãi nói, đôi vợ chồng nhà họ Ý á khẩu không nói được gì, Lý Ý mấy lần định mở miệng ngắt lời cô, nhưng trước thần sắc lạnh lùng đến cực điểm kia lại rút lại.

Trương Phác Ngôn nhận ra, nghiêng đầu nhìn anh, khẽ nở nụ cười, “Đúng rồi, cảm ơn anh đã bảo vệ em.”

Nói xong, cô bước ra bên ngoài, lưng ưỡn rất thẳng.

Sắc mặt Lý Ý vô cùng khó coi, lẳng lặng liếc ba mẹ một cái, rồi vội vã đuổi theo.

**

Chuyện Phác Ngôn dọn về nhà mẹ đẻ, không bao lâu sau cả thành phố đều biết.

Tuy nhà họ Trương cung chiều cô con gái nhỏ nhất, nhưng Phác Ngôn vẫn là niềm kiêu hãnh của gia tộc, nhà họ Lý đã coi thường cô như vậy, tức là đã bôi nhọ toàn thể nhà họ Trương! Tư lệnh Trương trước giờ thường không hay quan tâm đến chuyện của con gái, nhưng một khi đã ra tay, tuyệt không có đường thương lượng. Lần này ông rất tức giận, ngày thứ hai sau khi đón Phác Ngôn về liền mời vị chiến hữu già đã làm mai mối trước kia tới, cương quyết dứt khoát muốn Phác Ngôn và Lý Ý ly hôn.

Ngày hôm đó, xe của Lý Ý vừa rẽ vào lối riêng dẫn đến nơi ở của nhà họ Trương, bốn chiếc bánh xe nhất loạt đều bị nổ lốp. Lý Ý xuống xe cước bộ, lúc đến cửa chính liền bị vệ binh với vũ khí lăm lăm lễ phép mời về, hắn cương quyết xông vào phòng khách, mấy người anh trai của Phác Ngôn Phác Ngọc vừa vội vã trở về từ chiến trường biên giới, vây quanh hắn, còn chưa kịp phân trần đã đánh hắn một trận như từ.

Mấy người anh vợ đều xuất thân từ quân cảnh, lòng lại căm giận thay cho em gái, hạ thủ rất độc, Lý Ý bị đánh vô cùng thê thảm.

Nhưng dù cho có thâm chẳng nữa, hắn cũng không kêu lấy một tiếng.

Đến khi Phác Ngôn chạy như bay xuống lầu, Lý Ý đang giờ cánh tay chặn một chiếc ghế, tiếng gỗ đặc đập lên thân thể, vang lên âm thanh rầu rĩ, khiến trái tim con người ta sít chặt khôn nguôi, chân cô nhũn ra, nhảy xuống từ trên mấy bậc thang cuối cùng, sải chân lao đảo chạy đến, cả người phủ lên cơ thể hắn, ôm chặt lấy hắn, bảo vệ hắn.

Em gái trước giờ luôn bình tĩnh lại có lúc luống cuống như vậy, đám con trai nhà họ Trương hăng máu sôi sục cũng biết là không ổn, từng người ngượng ngùng lần lượt hạ vũ khí trong tay xuống, sờ sờ mũi rồi trốn ra ngoài.

“Anh sao rồi?!” Cô vờn tay lau đi vết máu trên mặt hắn, ngón tay vừa run rẩy vừa mát lạnh.

Hắn nằm trong lòng cô, nhắm mắt không lên tiếng, tiếng nước nở của Phác Ngôn càng trầm trọng hơn: “Lý Ý... ?!”

Lý Ý mở mắt, muốn nói với cô điều gì đó, nhưng không kìm được chỉ đành thốt ra những tiếng rên rỉ đau đớn, nước mắt cô nhất thời tuôn như mưa đổ, ôm hắn thật chặt, cúi đầu dán lên trán hắn.

Lý Ý mặc kệ những vết thương trên người, đưa tay gắt gao ôm lấy cô.

“Phác Ngôn...” Hắn vụng về gọi tên cô thật trân trọng, ngừng lại một lát, thì thào nói: “Đều do anh không tốt.”

Biết bao lời muốn nói, vậy mà cuối cùng hắn chỉ thốt ra được câu này.

“Không phải là lỗi của mình anh.” Trương Phác Ngôn lau nước mắt, nghẹn ngào lên tiếng.

Lúc này cô đã bình tĩnh hơn, dịu dàng dựa lên ghế sofa, bắt đầu kiểm tra thương tích của hắn.

Chỉ một lát sau tay của hắn đã sưng phù lên, cô vội vàng cởi cúc tay áo sơ mi của hắn, lúc xấn ồng tay lên chợt nghe tiếng hắn hít lạnh khăn khăn, tay cô trở nên run rẩy không có cảm giác.

Tay kia của Lý Ý kéo cô lại gần, “Phác Ngôn,” Giọng nói hắn trầm thấp, mệt mỏi nhưng lại gấp gáp, “Người anh muốn lấy, ngay từ đầu chỉ có một mình em.”

Trương Phác Ngôn vội vàng hạ tay xuống, “Cái tối hôm anh hỏi tên Phác Ngọc, em cũng có ở đó, em nghe thấy hết — Lý Ý, chuyện đã đến nước này,

em không hề có ý định truy xét gì nữa, anh cũng không cần phải mất công vòng vo.”

Lý Ý nhất thời kinh ngạc, bỗng cười khỏ, “Vì thế em nghĩ rằng anh thật sự đã lấy nhầm người? Phác Ngôn, em cho rằng anh thật sự sẽ bị Phác Ngọc lừa gạt sao?” Cô làm như không nghe thấy lời anh nói, bước đầu kiểm tra không có gì đáng ngại, bèn thử đỡ anh đứng dậy, “Thử xem có thể đứng lên được không, vết thương của anh cần đến bệnh viện ngay lập tức.”

Lý Ý không hề quan tâm, nắm lấy tay cô đang diu mình, kéo cô lại gần, cất tiếng hỏi: “Phác Ngôn, trong lòng em rốt cuộc anh là người như thế nào? Rốt cuộc anh có... vị trí gì đối với em?”

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trương Phác Ngôn khẽ rút tay mình ra, phồng khách sáng rực mà mơ hồ, cũng giống như tâm tư của cô lúc này, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, tĩnh lặng, “Lý Ý, em đã từng rung động trước Tần Uẩn, đây là sự thật. Nhưng chưa nói đến việc sau này em đã gả cho anh, trên thực tế, từ khi biết cậu ta thích Phác Ngọc, em đã không còn để ý đến cậu ấy nữa — anh cho rằng trên đời này vẫn có người giống như anh, khiến Trương Phác Ngôn em đau lòng vì anh sao? Anh dồn hết tâm ý tính toán để em gả cho anh, làm cho em yêu anh, thậm trọng từng bước như vậy, sao có thể không thành công chứ? Đến bây giờ trong lòng em, rốt cuộc anh có vị trí như thế nào, hà tất phải hỏi lại làm gì?”

Đáy mắt Lý Ý cay xè, hần ngơ ngạc, da diết nhìn cô đắm đắm, yết hầu hầy còn hơi run rẩy. Cổ họng như bị khói hun ngạt, khô khốc, gọi tên cô cũng chật vật.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã luôn âm thầm chờ mong những lời này của cô, đến hôm nay cuối cùng cũng đã đạt được, nhưng lại không thể ngờ, những câu ấy lại thốt ra trong hoàn cảnh như vậy.

Trương Phác Ngôn đẩy tay hắn ra, “Anh nói đó là tương kế tựu kế, còn em thì thà cho rằng là anh đâm lao nên phải theo lao. Dù ban đầu có thế nào em sớm đã chẳng còn quan tâm nữa, nhưng anh lại mang những tâm tư sâu kín của mình để tính kế với cả em, em không hề thích.”

Nói xong, cô cũng bỏ mặc hắn, cầm điện thoại trên bàn, chuẩn bị gọi người vào đưa hắn đến bệnh viện, ai biết được điện thoại chưa kịp nói, cổ tay đã bị đè xuống, hắn gắng gượng chống người đứng dậy!

“Cho nên anh nói, tất cả đều là lỗi của anh.” Vừa dứt lời, hắn không kịp được ho một tiếng, giằng lấy điện thoại trên tay cô đặt về chỗ cũ, hắn nhìn sâu vào mắt cô, sau đó ôm vết thương ở sườn dưới, hơi khom lưng, chậm chậm, từng bước đi ra ngoài.

“Lý Ý!” Cô ghen ngào gọi tên hắn, “Ý em không phải như vậy! Chỉ là... trước giờ em chưa từng đối xử với ai như với anh, cho nên em...” Cô không nói được hết câu, trong lòng ngổn ngang những hoang mang không thốt nổi thành lời.

Lý Ý hơi nghiêng đầu, dịu giọng lên tiếng: “Anh biết. Vì anh và em đều giống nhau.”

“Phác Ngôn, chắc em chẳng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là từ khi nào đâu. Chắc em cũng không biết, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã ngỡ ngàng biết bao nhiêu... Phác Ngôn, làm sao anh có thể coi người khác thành em chứ? Ai đã từng gặp Trương Phác Ngôn em, còn có thể coi người khác thành em ư? Đúng là anh đã tính kế với em, anh tìm trăm phương ngàn kế, anh tính từng bước thậm trọng, chỉ bởi vì... tình cảm anh dành cho em, là nhất kiến chung tình.”

Âm thanh khô khốc mà trầm thấp, theo người khuất xa dần, Trương Phác Ngôn đứng phía sau hắn, vẫn đứng nguyên tại nơi ấy, cắn chặt mu bàn tay khốc không thành tiếng.

Trận ẩu đả này của đám đàn ông mạnh mẽ nhà họ Trương, đã khiến nhà họ Lý vốn vẫn đuối lý chiếm được thế thượng phong: Con gái bảo bối của nhà họ Trương các người bị bắt bẻ hai câu cũng không được, lẽ nào rường cột của nhà họ Lý chúng tôi bị đánh thì được sao?! Lại còn đánh nặng đến như vậy!

Gia tộc nhà họ Lý công khai lên án, nhà họ Trương cũng không chịu nhún nhường, trong một khoảng thời gian ngắn mối quan hệ giữa hai nhà đã trở nên vô cùng căng thẳng. Chuyện hôn sự mĩ mãn trước kia nào động cả thành phố, thoáng một cái đã trở thành trò cười lớn nhất của mọi người những lúc rỗi rãi.

Lý Ý bị thương quả thật không nhẹ: xương ống tay phải bị rạn, hai bên xương sườn bị thương tổn ở mức độ khác nhau, thậm chí còn kèm theo chấn động não nhẹ.

Nhưng dù bị đưa vào bệnh viện, từ sau khi tỉnh lại sau hôn mê, người đầu tiên hắn muốn gặp, vẫn là vợ của mình.

“Con bé đó còn là vợ con sao?! Nhà họ Lý chúng ta không có loại con dâu như thế! Mau mang đơn ly hôn nhà họ Trương ra đây, nếu đã tỉnh rồi, thì ký vào đó đi! Kết thúc càng sớm càng tốt!” Con giận của Lý Kiến Nghiệp không hề nhỏ, bỗng bùng phát, ngồi phịch xuống ghế y tá bên cửa sổ, lồng ngực

vẫn phập phồng dồn dập không ngừng.

Lý phu nhân ở bên cạnh khuyên can, quay đầu sốt ruột muốn nhấn nhủ điều gì đó, nhưng nhìn thấy khuôn mặt gầy sọp của con trai cùng vẻ mặt hờ hững và kiên quyết, bà vừa đau lòng lại không nổi, nghẹn ngào một hồi, không thốt ra được nửa chữ.

Chưa đến một lát, quả thật có một tập tài liệu được đưa tới, Lý Kiến Nghiệp vẫn không lên tiếng, Lý Ý chặt vật ngồi dậy, sau khi nhận được, ngay cả liếc mắt hần cũng không hề ngó qua, xé thành hai mảnh.

“Con muốn nghỉ ngơi, ba mẹ ra ngoài trước đi.” Hần một hồi nằm xuống, ánh mắt nhìn lên trần nhà bình tĩnh không một gợn sóng, giọng nói cũng như vậy, “Con tuyệt đối sẽ không ly hôn với cô ấy.”

Lý Kiến Nghiệp nhảy dựng lên, “Đồ bất hiếu!”

Lý Ý nhắm mắt lại.

Lý Kiến Nghiệp cuối cùng được khuyên ra ngoài, trong phòng bệnh ngổn ngang một đống lộn xộn vỡ nát. Lý Ý dựa trên đầu giường, tay chậm chậm mân mê huyết thái dương như nhồi không thôi.

Cốc, cốc, cốc!

“Ra ngoài,” Hần không hề ngẩng đầu, “Ai tôi cũng không gặp.”

“Ngay cả cô em vợ xinh đẹp đáng yêu cũng không gặp sao?”

Lý Ý nhướng mắt, quả nhiên là công chúa Phác Ngọc nhà họ Trương giá lâm.

Trương Phác Ngọc đưa mắt đánh giá căn phòng bừa bộn và thương tích đầy người của Lý Ý, trên mặt viết rõ mấy chữ “cười trên nỗi đau của người khác.”

“Anh rể! Anh cũng đừng trách các anh trai em đã đánh anh, ba em lần này thực sự rất tức giận, hai hôm nay cứ âm ỉ nhất định sẽ cho nhà các anh biết mặt, mẹ em khuyên thế nào ông ấy cũng không nghe. Nhưng hiện giờ, ông ấy nghe nói anh bị đánh, coi như trút được mối giận, cũng không còn nhắc đến chuyện đối phó với nhà anh nữa.”

Lý Ý thờ dãi, “Giữa hai cái bất lợi thì thường chọn cái nhẹ hơn, anh hiểu mà.”

“Anh hiểu được thì tốt rồi,” Trương Phác Ngọc bày ra vẻ mặt “đứa trẻ này vẫn còn hiểu chuyện”, “Các anh trai em đánh anh là để giúp anh và chị em đây, anh nên cảm ơn bọn họ mới phải!”

Lý Ý giật giật khóe miệng mấy cái, im lặng, ngón tay xoa huyết thái dương càng sâu hơn.

Trương Phác Ngọc cũng không để ý đến hần, tự ý nhìn ngó xung quanh.

Lý Ý đột một lát, cô vẫn tự đắc như trước, hần không nhẫn nại được nữa, bèn ho nhẹ một tiếng, “Em vợ?”

“Sao ạ?” Trương Phác Ngọc nghiêng đầu, làm như không biết hỏi lại hần.

“Em không có lời nào muốn nói sao?”

“Nói? À, có chứ!”

Sắc mặt Lý Ý quả nhiên phấn chấn hẳn lên, Trương Phác Ngọc thầm cười trộm, nín cười, làm bộ trịnh trọng, “Em xin lỗi! Hồi khiêu vũ năm ngoái em không nên gạt anh! Nếu sớm biết anh không có ý định khởi binh vãn tội, mà là muốn cưới em, em nhất định sẽ khai thật cho anh biết, em là Trương Phác Ngọc. Chắc!”

Cô nói xong, mang vẻ mặt tiếc nuối lắc lắc đầu.

Cho dù Lý Ý có khéo léo đến mức nào, nhưng cứ nhắc đến chuyện này, cũng không nén được tối sầm mặt lại.

Mà Trương Phác Ngọc nhìn thấy bộ dạng tức giận của hần, lại càng vui vẻ hơn.

“Hình như em cảm thấy rất đáng tiếc sao?” Giọng nam trong trẻo chưa dứt lời, một người đàn ông cao gầy bước vào từ cửa ra ngoài, dừng lại phía sau Trương Phác Ngọc, mỉm cười khoác tay lên vai cô.

Trương Phác Ngọc lập tức bùm miệng lại, lắc đầu nguầy nguậy.

Tần Uẩn hiển nhiên đã quen với việc này, không thêm so đo với cô. Gã hỏi han Lý Ý hai câu, đột nhiên vỗ nhẹ lên cô vợ nhỏ không hiểu chuyện, “Nếu đã thăm bệnh xong rồi, chúng ta đi thôi. Nơi này cách sân bay khá xa, thời gian đăng ký sắp đến rồi, chúng mình xuất phát sớm một chút, để tránh đến muộn.”

“Vâng!” Trương Phác Ngọc chậm rãi gật đầu, liếc nhìn người đàn ông trên giường bệnh đang lặng lẽ ấn huyết thái dương, cố ý kéo dài giọng, “Chị em ghét nhất người khác đến muộn.”

Lý Ý quả nhiên vội vàng ngồi bật dậy, “Cô ấy định đi đâu?”

Tần Uẩn tao nhã khẽ mỉm cười, còn Trương Phác Ngọc hơi nghiêng đầu, giả bộ vô cùng kinh ngạc, “Ồ? Anh không biết à?”

Lúc giọng nói xin lỗi tới hành khách của cô tiếp viên hàng không vang lên trên loa, thì tâm trạng hiện giờ của Trương Phác Ngôn bỗng hơi nhộn nhạo, bèn quay về đại sảnh sân bay, vừa trông thấy một trận ẩu đả lộn xộn, đã biết mình đoán không sai.

Cô cũng không phí sức để tìm Lý Ý, bước ra ngoài hai bước rồi đứng lại, không bao lâu sau, mấy cậu lính cảnh vệ quen thuộc đột ngột xông tới, ngằm vây cô trong một vòng tròn để coi chừng.

Trương Phác Ngôn thở dài. Đợi nguyên tại chỗ, những người xung quanh đi qua đi lại, đủ mọi loại âm thanh ồn ào như sóng cuộn, nhưng cô vẫn có thể nhận ra tiếng bước chân nặng trĩu mà cuồng quýt của hắn một cách rõ ràng.

Chỉ có điều Lý Ý vẫn chưa tới gần cô, trong đại sảnh sân bay, đã có một đám người khác dồn dập xông vào — tư lệnh Trương mang theo mấy người con trai, hùng hổ đi trước dẫn đầu.

Lần này các anh trai của cô rất ngoan ngoãn, từng người đều lui lại phía sau, ai cũng không dám tiến lên hạ thủ với Lý Ý, tư lệnh Trương đích thân nhắc chân lên, đạp hắn ngã xuống đất.

“Uổng công trước kia tôi đã xem trọng cậu như vậy! Chuyện đã đến nước này, còn muốn mang Phác Ngôn bỏ trốn sao? Cậu không hề có một chút trách nhiệm nào hết!” Từ trước đến giờ, đối với cậu con rể này, Tư lệnh Trương vẫn luôn vừa lòng hơn cả con trai mình đến mấy phần, vì thế con giận lần này không phải là lớn bình thường nữa.

Trương Phác Ngôn vội vàng buông hành lý trong tay xuống, chạy đến đỡ hắn dậy. Hắn chống người lồm cồm bò dậy từ trên mặt đất, ho đến mơ hồ, vô cùng uất ức, “Phác Ngôn...” Hắn nắm chặt tay cô, “Có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải họ muốn đưa em sang Mỹ định cư sao?!”

Hắn nhìn về phía Trương Phác Ngọc lẫn trong đám người, cô em vợ khi nãy vừa thân thiết “mật báo” cho hắn, lúc này lại đang trắng trợn làm mặt quỷ với hắn.

Ngay tức khắc, hắn biết mình đã bị lừa...

Phác Ngôn trừng mắt nhìn em gái tay trong tay với Tần Uẩn đứng xem trò vui, đỡ chồng đứng dậy, trước con lối đình của ba cô không tiện cáu giận, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi bên tai anh, “Em về quê mời ông bà ngoại ra cứu binh! Giấu ba em mà! Giờ thì hay rồi!”

Lý Ý nhìn về mặt tiếc nuối căm hận của cô, nhìn sang đám đàn ông lực lưỡng nhà họ Trương đang trừng mắt với mình ở phía trước, rồi lại nhìn ra đằng sau, đám thuộc hạ vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ chưa kịp hồi phục sau khi thấy anh bị đạp xuống thảm hại... Lý Ý cam chịu nhắm mắt, nản chí đè lên người cô.

Cuộc sống vững vàng bình ổn, nghiêm nghị đứng đắn đã nhiều năm như vậy, thứ sĩ diện tích trữ ngần này, hôm nay cũng coi như hoàn toàn mất hết.

Nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy cô như cũ, mặt dày không chịu buông tay.

“Kéo nó ra cho ta! Mang Phác Ngôn quay về!” Tiếng hét của tư lệnh Trương làm rung động cả đại sảnh.

Đám đàn ông lực lưỡng nhà họ Trương quay lại ào lên, tách tay tách chân. Nhóm thuộc hạ của Lý Ý bên này, tuy cảm thấy thủ trưởng hôm nay đúng là quá bất lực, nhưng ảnh hưởng xưa kia hãy còn, thấy nhà họ Trương động tay động chân cũng xông lên đồng loạt, không chịu nhún nhường dù chỉ một chút.

Trong tình cảnh lộn xộn ầm ĩ ấy, đôi vợ chồng vẫn ôm chặt lấy nhau, Phác Ngôn lo lắng cho vết thương của hắn, lại lo các anh trai nhân cơ hội hạ độc thủ, trái lại càng ôm hắn chặt hơn, Lý Ý một tay vòng lên eo cô, đầu vùi sâu vào hõm vai cô, vợ chồng gần gũi thân thiết.

“Còn nói sẽ không bị Phác Ngọc lừa gạt?! Anh đúng là đồ ngốc!” Trương Phác Ngôn oán hận khế rít bên tai người bên cạnh, “Thể diện của em đều bị anh quăng hết rồi!”

Giữa đám người hò hét ầm ĩ, dẫu sao cũng đã mất hết mặt mũi, Lý Ý trái lại càng bình tĩnh hơn bao giờ hết, “Đừng sợ,” hắn tựa lên chiếc gáy mịn màng ấm áp của cô, dễ chịu lại thoải mái chột thờ dài, “Dù sao thể diện của anh cũng đã mất hết rồi.”

“Anh...” Trương Phác Ngôn tức đến mức muốn cắn cho hắn một cái.

Ai ngờ ý định chưa kịp đạt được, động tác của hắn lại còn nhanh hơn cô, chỉ thấy hắn thân mật cọ xát, không hề phân trần đã phủ kín môi cô.

Đám người bên cạnh đánh lộn lẫn qua lẫn lại, chẳng còn ai rảnh rỗi mà để ý đến đôi uyên ương nhỏ kia.

“Phác Ngôn...” Đương lúc quần quýt không rời, hắn mơ hồ da diết thầm gọi tên cô, “Anh yêu em”

Trương Phác Ngôn thở dài một tiếng, rồi cam tâm tình nguyện khép mắt lại, nụ hôn lạnh lẽ càng thêm sâu...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.